

KIÉ A SZÍV? - APÁKNAPJÁRA

Munkácsy Géza

Szegény emberszív. Hány felé szakítanak,
rángatnak, tépnek szerető kezek!
Ez anya-kéz, mely megfog s így rebeg:
Enyém! Ki másé lenne ez a szív?
Hiszen én adtam néki életet,
én gyötrődtem, én imádkoztam érte,
tőlem tanulta, mi a szeretet,
én voltam örök áldás a fején!
E szív az élet szent jogán az enyém!

Nem! Nem! Csap rá az első szerelem!
Nem tudta volna meg, hogy mi az élet,
mily gyönyörű a május nevetése,
mily szent a láz, ha vérünk nyara éget,
ha nem vagyok! Én, én adtam neki
a legszebbet, mikor az élet álom,
én leszek rámosolygó másvilág,
nagy élet-megbocsátás síri ágyon!
Nekem suttogta lázasan, hogy boldog,
amilyen nem volt eddig még soha!
Erre a szívre másnak nincs joga!

De perbeszáll a feleség keze!
Enyém e szív, hisz esküvel fogadta!
Enyém minden, mit élete terem!
Mint sohasem alvó örökmécs sugárzott
szívemből rá az asszony-szerelem!
Én adtam neki az új életet
szent örömet, a tűzhely tiszta lángját,
egy élet árán vettem meg magamnak!
Enyém e szív, amíg a földbe vájják!

Kapaszkodó kis ártatlan kezek,
gyermek-kezek is belekapnap félve:
Miénk vagy! hisz ki lenne nagy melegség
nekünk gyöngéknék fagyos élet-télbe?
Ki fog emelni, míg megnő a szárnyunk,
s mi is szállunk magasságok felé,
ha nem szíved nyugodt szövétnek-fénye? ...
Miénk vagy szív, a kis gyermekeké!

Nyomor keze egy sarkot kér belőle,
felé remeg a sok, sok szenvedés,
a faj, az ország, a népek keze...
S egy szív olyan keservesen kevés!
Mind érte nyúlnak, mind, mind megragadják,
és húzzák, tépdésik ezer fele...

De ím, a végtelenből érte nyúlva
még egy kéz! Véres, tört. - Jézus keze.
Reá teszi. A tövis-korona
kigyullad jelképül szelíd fején
s szól csendesesen a Szenvedés-Király:
Ez a szív - ne tépjétek száz felé! -
ez a szív az enyém... !